

## Care-o fi în lume...

Mihai Eminescu

---

- Care-o fi în lume și al meu amor?  
Sufletul întreabă inima cu dor.

Va fi mănăstirea cu zidiri cernite,  
Cu icoane sante și îngălbenite,

Va fi vitejia cu coif de aramă  
L-ale cărei flamuri patria te cheamă,

Ori va fi o dulce inimă de înger  
Să mângâie blândă ale mele plângeri?

L-am cătat în lume. Unde o să fie  
Îngerul cu râsul de-albă veselie?

Unde o să-l caut, mare Dumnezeu...  
Poate-i vreo fantasm-a sufletului meu?

Ba nu, nu! Oglinda sufletului meu  
Îmi arat-adesea dulce chipul său,

Căci oglinda-i rece îmi arat-o zeie  
Cu suflet de înger, cu chip de femeie,

Dulce și iubită, sântă și frumoasă,  
Vergină curată, steauă radioasă,

Și să mă iubească, s-o iubesc și eu,  
Să-i închin viața sufletului meu.

Dar ce râde lumea? Ce râde și spune?  
„Femeia nu este ce crezi tu, nebune.

Fața ei e-o mască ce-ascunde-un infern  
Și inima-i este blestemul etern,

Buza ei e dulce, însă-i de venin,  
Ochiu-i te omoară, când e mai senin.

Și-apoi ce-i amorul? Visu-i și părere,  
Haina strălucită pusă pe durere”.

Dar dacă e astfel, unde-i a mea zână

Cu chipul de înger muiat în lumină?

- N-a fost niciodată. De-a fost vreodată,  
Atunci în mormântul cel rece o cată.

De n-a fost - imagine-ți singur în tine  
Un înger din ceruri cu aripi senine,

Pe care deodată cu sufletul tău  
Pe lume-l trimise de sus Dumnezeu

Și care-nainte de a-l întâlni tu,  
În sufletul morții ființa-și pierdu.

Și cântă pe-ast înger de dulce amor  
Și plânge-l cu jale și plânge-l cu dor;

Din sufletu-ți rece tu fă o grădină  
Cu râuri de cânturi, cu flori de lumină;

Colo-n cimitirul cu cruci risipite  
Te primblă adese cu gânduri uimite;

Alege-ți o cruce, alege-un mormânt  
Și zi: Aici doarme amorul meu sânt;

Și cântă la capu-i și cântă mereu:  
Dormi dulce și dusă, tu, sufletul meu!